

**МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
БІЛОЦЕРКІВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ АГРАРНИЙ УНІВЕРСИТЕТ**

**НАУКОВІ ПОШУКИ МОЛОДІ
У ТРЕТЬОМУ ТИСЯЧОЛІТТІ**

**МАТЕРІАЛИ
державної науково-практичної конференції
молодих учених, аспірантів і докторантів**

м. Біла Церква, 19–20 травня 2016 р.

Частина 2

Біла Церква
2016

Затверджено
вченою радою університету

Редакційна колегія:

Даниленко А.С., д-р екон. наук, академік НААН, ректор;
Сахнюк В.В., д-р вет. наук, проректор з наукової та інноваційної діяльності;
Бомко В.С., д-р с.-г. наук, декан біолого-технологічного факультету;
Хахула В.С., канд. с.-г. наук, декан агробіотехнологічного факультету;
Борщовецька В.Д., канд. пед. наук, декан факультету права та лінгвістики;
Фесенко В.Ф., канд. с.-г. наук, координатор НТТМ біолого-технологічного факультету;
Панченко Т.В., канд. с.-г. наук, координатор НТТМ агробіотехнологічного факультету;
Мельник О.Г., канд. юрид. наук, координатор НТТМ факультету права та лінгвістики;
Резнік В.Г., ст. викладач, координатор НТТМ факультету права та лінгвістики;
Царенко Т.М., канд. вет. наук, начальник відділу науково-дослідної та інноваційної діяльності;
Сокольська М.О., зав. редакційно-видавничого відділу, відповідальний секретар.

Наукові пошуки молоді у третьому тисячолітті: матеріали державної науково-практичної конференції молодих учених, аспірантів і докторантів, м. Біла Церква, 19–20 травня 2016 р. – Біла Церква, 2016. – Ч. 2. – 81 с.

До збірника увійшли матеріали наукових досліджень молодих вчених, аспірантів та докторантів з питань виробництва і переробки продукції тваринництва, агробіотехнології, землевпорядкування та землеустрою, а також результати психолого-педагогічних та лінгвістичних досліджень та з актуальних проблем законодавства України.

УДК 346.9

ПАХОМОВА А.О., канд. юрид. наук

Білоцерківський національний аграрний університет

pakhomova_a@ukr.net

ОЗНАКИ ЗОВНІШНЬОЕКОНОМІЧНИХ ДОГОВОРІВ СУБ'ЄКТІВ АГРОБІЗНЕСУ

Сьогодні, коли більшість країн світу прагнуть до інтеграції у міжнародне товарно-грошове співтовариство, врегульована нормами зовнішньоекономічна діяльність та налагоджені міжнародні відносини відіграють значну роль для ефективного економічного розвитку. Основною формою забезпечення здійснення зовнішньоекономічних відносин є зовнішньоекономічний договір (контракт).

Зовнішньоекономічним договорам притаманні характерні ознаки, що виділяють їх серед господарських договорів в окрему категорію. По-перше, однією зі сторін зовнішньоекономічного договору обов'язково має бути іноземний суб'єкт господарювання. По-друге, виконання договору здебільшого пов'язано з перетином митного кордону держави певним майном чи робочою силою. По-третє, права та обов'язки сторін зовнішньоекономічного договору визначаються правом країни, обраної сторонами при його укладанні або в результаті подальшого погодження, якщо ж такої згоди немає, то їх права та обов'язки визначаються правом місця укладання договору, якщо інше не передбачено законодавством. По-четверте, зовнішньоекономічним договорам притаманна особлива специфіка при вирішенні договірних спорів з застосуванням арбітражу. Залежно від мети укладання та предмету договору зовнішньоекономічні договори (контракти) можна поділити на декілька груп.

Основну групу складають договори предметом яких є речі. Ці угоди можуть укладатися з приводу переходу права власності на річ (купівля-продаж, поставка, контракція сільськогосподарської продукції тощо) або надання іншим особам права користування визначеним майном (оренда, лізинг). Предметом таких договорів можуть бути тільки речі, що знаходяться у вільному обігу і прямо не заборонені законодавством. В протилежному випадку договір буде вважатися недійсним. Контракти, предметом яких є речі, тимчасово обмежені в обігу, можуть укладати лише уповноважені суб'єкти зовнішньоекономічної діяльності при наявності спеціального дозволу.

До другої групи належать договори, предметом яких є дії людини. Такі дії, як правило, спрямовані на виконання робіт (робота на контрактних засадах) чи надання послуг (консультаційні, страхові, транспортні та інші).

Предметом договорів третьої групи є особисті немайнові права, що пов'язані з майновими, які полягають у використанні результатів інтелектуальної діяльності (авторські права на сорти рослин та породи тварин, договори на використання винаходів, надання ноу-хау, інжиніринг).

Укладення будь-яких видів зовнішньоекономічних договорів суб'єктів агробізнесу повинно мати добровільний характер.

УДК 347.637-027.543

КОВАЛЬЧУК І.В., канд. юрид. наук

Білоцерківського національного аграрного університету

in.kovalchuk@gmail.com

МІЖНАРОДНИЙ ДОСВІД ВЛАШТУВАННЯ ДІТЕЙ ПОЗБАВЛЕНИХ БАТЬКІВСЬКОГО ПІКЛУВАННЯ

Питання соціального розвитку наступного покоління завжди є актуальними, адже діти – гарант самозбереження і стабільного розвитку нації. Вирішуючи соціальні питання захисту дитинства, держава забезпечує власне майбутнє, стабільність та поступальність розвитку,

готує майбутніх активних громадян, здатних будувати громадянське суспільство, переймати духовну спадщину та пріоритети минулих поколінь. Тому актуальним залишається вивчення та часткове впровадження міжнародного досвіду організації навчання і виховання дітей, позбавлених батьківського піклування [1].

За пріоритетністю форми опіки дітей, що позбавлені батьківської опіки та піклування в міжнародній практиці, як в нашій державі визначаються наступним чином: 1) усиновлення; 2) опіка в сім'ях родичів; 3) прийомна сім'я; 4) інтернатний заклад.

Досвід США, Великої Британії, Австрії, Швейцарії, Польщі засвідчує збереження державних шкіл-інтернатів (дитячі будинки, притулки) як спеціалізованих закладів для виховання дітей, які мають соціальні відхилення, певні психологічні, фізіологічні проблеми.

Так, основними формами влаштування дітей позбавлених батьківського піклування в американському суспільстві є сімейна, общинна і державна опіка. При цьому перевага надається сімейним формам: передача дитини на виховання близьким людям, усиновлення, тимчасове (з перспективою постійного) поміщення в прийомні сім'ї, дитячі будинки (притулки) сімейного типу [2].

Особливе місце серед форм опіки та піклування посідає фостерне виховання, яке в більшості країн розглядається як професія, включена в список спеціальностей. Служби з влаштування дітей мають затверджений штатний розклад, що включає ставки професійних фостерних вихователів [1].

На особливу увагу заслуговує практика влаштування дітей-сиріт у фостерні родини поширена у Великій Британії. Існує два основні види: фостерне виховання над дітьми; приватна фостерна опіка. Перший вид покладає усі функції з організації устрою дітей-сиріт на місцеві органи влади, агентів соціальних служб. Структури місцевої влади забезпечують проживання та засоби для існування дитини, що знаходиться під опікою через розміщення її в біологічну родину, родину родичів. При неможливості процедури біологічного влаштування розглядається питання про проживання дитини в різного роду стаціонарних закладах: дитячі будинки, притулки, інтернати [3, с. 9-10].

Досвід застосування фостерної моделі влаштування дітей-сиріт Великої Британії досить ефективно було впроваджено в Угорщині як спосіб поступової зміни від державних інтернатних закладів та дитячих будинків до сімейних форм виховання та утримання дітей-сиріт [6, с. 9-10].

Заслуговує на увагу модель облаштування закладів для дітей-сиріт, що з різних причин не можуть бути повернуті в біологічні родини чи влаштовані в сімейні форми виховання, поширена у Польщі. У такому закладі одночасно можуть перебувати не більше 12-14 дітей, з якими працюють 4-5 батьків-вихователів. Створення державою таких умов у подібних закладах має на меті наблизити виховання дітей позбавлених батьківського піклування до родинних умов [4, с. 234].

У Німеччині розповсюджено поєднання у виховній соціальній системі функціонування інтернатних закладів, з одночасним стимулюванням поширення прийомних сімей. Інші форми влаштування дітей-сиріт та дітей позбавлених батьківського піклування, визначаються як проміжні й тимчасові.

У Швеції система піклування про дітей пройшла у своєму розвитку два етапи: перший (40-80 –ті рр. ХХ ст.) – закриття дитячих будинків; другий (90-ті рр.) – введення родини в установи з догляду за дітьми. Стратегія полягала в тому, що розробляючи і вживаючи заходи, необхідно поставити в центр уваги не тільки дитину і її родину, а й також паралельно протистояти процесам, які виключали родину із суспільства. Виходячи з цієї стратегії, персонал помістив дітей у родини і закріпив свою роботу з дитиною в домашньому середовищі замість дитячого будинку [6, с. 9].

Отже, характеризуючи міжнародний досвід влаштування дітей-сиріт та дітей, які позбавлені батьківського піклування, ми можемо свідчити про поступову відмову держав, що мають гуманну та соціальну державну політику, від інтернатних форм, впровадження та підтримку сімейних форм утримання та виховання дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування.

Узагальнюючи міжнародний досвід ми в змозі виділити головні засади ведення державної політики з подолання сирітства:

- професіоналізація виховної діяльності, введення спеціальних посад соціальних педагогів, соціальних працівників, практичних психологів з сімейного виховання;
- створення мережі спеціальних структур, покликаних допомагати родині, дітям, підліткам;
- надання соціально-правової, психолого-педагогічної допомоги та підтримки родині як головному інституту виховання дитини.

УДК 347.121.2

ЄФРЕМОВА І.І., канд. юрид. наук

Білоцерківський національний аграрний університет

ПРОЦЕСУАЛЬНА ФОРМА ЗАХИСТУ ОСОБИСТИХ НЕМАЙНОВИХ ПРАВ ФІЗИЧНОЇ ОСОБИ

Реалізуючи положення Загальної декларації прав людини, прийнятої Генеральною Асамблеєю ООН 10 грудня 1948 р. Україна у своїй Конституції визначає, що кожна людина має право на ефективне поновлення у правах компетентними національними судами (ст. 8), а також встановлює, що права і свободи людини і громадянина захищаються судом.

На сучасному етапі розвитку України в умовах Євроінтеграції, відбувається удосконалення законодавства, яким закріплено правове становище фізичних та юридичних осіб, встановлюються гарантії реалізації й захисту їх прав, свобод і обов'язків, визначених Конституцією й іншими законами України. Конституційні норми, в яких вони закріплені, є підставою для деталізації в окремому галузевому законодавстві регулюючих норм для всіх аспектів майнових, і особливо немайнових прав, встановлення юридичних гарантій їх реалізації, визначення процесуального порядку (процесуальної форми) захисту суб'єктивних цивільних прав.

Безперечно, основним юрисдикційним способом захисту особистих немайнових прав зокрема, вважається судовий захист цивільних прав. Конституція України у ст. 55 гарантувала судовий захист прав і свобод людини і громадянина. Тобто, будь-які цивільні права та інтереси, які охороняються законом, можуть захищатись у судовому порядку.

Відповідно до ст. 15 ЦПК суди розглядають в порядку цивільного судочинства справи про захист порушених, невизнаних або оспорюваних прав, свобод чи інтересів, що виникають із цивільних, житлових, земельних, сімейних, трудових відносин, а також з інших правовідносин, крім випадків, коли розгляд таких справ проводиться за правилами іншого судочинства.

Слід зазначити, що судовий захист вважається досконалим та універсальним, тому що він є найбільш ефективнішим для захисту порушених, оспорюваних або не визначених прав та інтересів фізичних осіб, юридичних осіб та інтересів держави.

Особисті немайнові права є особливим об'єктом цивільних прав, оскільки не мають матеріального виразу. Саме ця обставина зумовлює визначення особливостей процесуального порядку їх захисту.

Так, під формою цивільно-правового захисту особистих немайнових прав слід розуміти комплекс внутрішніх взаємоузгоджених організаційних заходів щодо їх захисту, що відбуваються в межах єдиного правового режиму і здійснюються уповноваженими органами, а також окремою уповноваженою особою, зокрема самим носієм права.

Оскільки особисті немайнові права не можливо визначити в економічному аспекті, слід зазначити, що особливості цивільно-правових форм їх захисту проявляються у складності доведення порушення прав та підкріплення таких порушень достатньою доказовою базою. Складність доведення порушення особистих немайнових прав зумовлена низькою правовою культурою громадян, що виражається у незнанні певних законодавчих гарантій щодо особистих немайнових прав, затягуванні у часі судового розгляду справ, що виражається у неповному використанні усіх механізмів застосування процесуальної форми захисту, що в